

Arrest

**nr. 249 970 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 14 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk en ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 februari 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 18 maart 2020 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, voor wat betreft de medische problematiek van verzoekster. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Wat betreft de medische elementen aangehaald voor M.S.

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.02.2020 bij onze diensten werd ingediend door :[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden: Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag. Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter d.d. 24.02.2020 een medisch getuigschrift over gedateerd op 07.02.2020. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art. -9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 24.02.2020, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3 van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”*

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op eveneens 18 maart 2020 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, voor wat betreft de medische problematiek van het minderjarig kind A.Y. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Wat betreft de medische elementen aangehaald voor Y.A.

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.02.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden: Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Y.A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 12.03.2020 in gesloten omslag). Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht, omdat ze bedreigd werden). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee

verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

1.4. Eveneens op 18 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die de derde en vierde bestreden beslissingen betreffen, luiden – ten aanzien van beide verzoekers nagenoeg identiek – als volgt:

“De heer [De mevrouw], die verklaart te heten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de volgende feiten:

• krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij [zij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

[...]”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS, 12 september 2005, nr. 148.753; RvS, 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2. Het blijkt geenszins dat de eerste en tweede bestreden beslissing een voldoende samenhang vertonen, opdat deze met hetzelfde beroep kunnen worden aangevochten. De eerste beslissing vormt een antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf voor zover daarin werd gewezen op de aandoening van mevrouw M.S. en strekt ertoe de aanvraag op dit punt onontvankelijk te verklaren. De tweede bestreden beslissing vormt een antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf voor zover daarin werd gewezen op de aandoening van het minderjarig kind A.Y en strekt ertoe de aanvraag op dit punt ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Het blijkt ook niet dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere.

2.3. Ter terechtzitting wordt dit alles aan de verzoekende partijen voorgelegd, waarbij ze geen argumenten aanbrengen inzake voldoende samenhang tussen de eerste en tweede bestreden beslissing. Zij stellen enkel dat *“zij het beroep gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid wensen te zien behandeld, indien de Raad de samenhang tussen beide beslissingen niet zou aanvaarden”*.

2.4. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.5. Voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, de derde en vierde bestreden beslissing die ze voegen als stuk 6 bij het verzoekschrift, betogen verzoekers *in fine* van hun verzoekschrift, onder de hoofding “*de middelen tegen het bevel*”, dat “*het bevel om het grondgebied te verlaten*” een gevolg is van “*de negatieve beslissing*” inzake hun aanvraag tot regularisatie. Verzoekers ontwikkelen echter geen middelen tegen “*het bevel*”. Zij stellen immers niet meer dan dat de vernietiging van “*de regularisatiebeslissing*” tevens de vernietiging met zich meebrengt van “*het daaruit vloeiende bevel*”, dat op dezelfde dag werd gegeven. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bevelen een volgbeslissing zijn van de negatieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn immers gegrond op hun eigen feitelijke en juridische motieven. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de arresten van de Raad van 13 maart 2012 met nrs. 77 128 en 77 130 aangezien de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn die bestaan uit twee componenten. Alleszins tonen verzoekers de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aan (zie infra). Het beroep is verder zoals gezegd onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Van een vernietiging van “*de regularisatiebeslissing*” is derhalve geen sprake, zodat er ook geen sprake kan zijn van een daaruit voortvloeiende vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het “*algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel)*”.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verweerder stelt dat het medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform de wet. Verweerster stelt verder dat het typeformulier niet samen met de initiële aanvraag overgemaakt is.

Verzoeker menen dat hun typeformulier wel conform de wet (art 9ter §1 van de vw) is.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling omdat in de inventaris van de aanvraag 9ter vw. duidelijk het typeformulier opgesomd is. Verzoeker heeft dit typeformulier met andere medische stukken overgemaakt samen met de aanvraag.

Ter staving hiervan wensen ze te verwijzen naar een kopie van hun aanvraag.

Inventaris:

Een kopie van verzoekers bijlage 26

Kopie van de geboorteakte

Kopie van de bijlage 26

Kopie van de bijlage 26

Een kopie van de bijlage 26 van de vader

Een kopie van de taskira van verzoekers moeder

Een kopie van de bijlage 26 van de moeder

Een kopie van het type formulier

Een kopie van andere medische stukken

Attest van psychiater

(stuk 3 - een kopie van de aanvraag)

(stuk 4 - een kopie van de stukken)

Verzoekers hebben geen belang om diverse medische stukken waaronder het typeformulier in de inventaris op te sommen maar ze niet over te maken aan de DVZ.

Verzoekers hebben dit wel toegevoegd met de initiële aanvraag. Dit blijkt ook uit een blad in het administratief dossier ‘Medische stukken die beveiligd worden die de directie uitzonderlijke verblijf’

In de kolommen zijn alle nodige stukken voor deze aanvraag aangevinkt, (stuk 5)

Uit de motivering van de arts - adviseur blijkt ook dat ze de medische stukken samen met de aanvraag ontvangen hebben.

Verweerder verwijst in haar beslissing naar arresten van uw Raad en ze stelt dat de medische stukken samen met de initiële aanvraag moet gestuurd worden.

Langs andere kant ze bekritiseert ze de inhoud van de medische stukken en de toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan.

Verzoeker menen dat zelfs als ze dit niet gedaan hebben en later toegevoegd hebben, mag verweester zich niet schuldig maken aan overdrijven formalisme.

Belangrijk is dat verweerder op het moment van de beslissing over alle nodige stukken beschikt.

Verweester heeft nagelaten om deze stukken te betrekken in haar oordeel en haar beslissing op een correct wijze te motiveren.

Dit is niets anders dan een schending van de redelijkheidsbeginsel en artikel 9ter vv.

Deze motivering is vaag en gebrekkig.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen wensen ze te verwijzen naar de volgende landeninformaties:

February 2020 / UN OCHA - UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Monthly update on humanitarian needs and education for children (covering January 2020) Afghanistan: Monthly Humanitarian Update (January 2020) - Reaching children with education in emergencies (Periodical Report, English) Facing daily discrimination in the form of negative attitudes, lack of adequate policies and legislation, as well as a lack of provisions at schools and other structural considerations for children with physical disabilities, they are at high risk of being denied their rights to healthcare, education, and even survival. [...] Persistent violence, discrimination, and denial of access to essential services - particularly education and healthcare - undermine their right to a safe and secure environment. https://www.ecoi.netZen/file/local/2024825/monthlv_humanitarian_uodate-ian.pdf

30 January 2020 / At - Amnesty International Afghanistan Report on the human rights situation covering 2019 Human Right in Asia-Pacific; Review of 2019 - Afghanistan (Periodical Report, English) Despite public 's limited access to basic and necessary healthcare, the Taliban flagrantly announced a "ban" on International Committee of Red Cross (ICRC) and the World Health Organizations (WHO) activities in its controlled areas in April. However, the group revoked the ban in September. <https://www.ecoi.net/en/document/202386!.htm!>

16 January 2020 / HRC - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the human rights situation and technical assistance achievements in the field of human rights Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights; Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights [A/HRC/43/74] (Special or Analytical Report, English) The armed conflict continued to have a devastating effect on civilians, causing loss of life, limbs and livelihoods, restricting access to education and health care, and displacing many families. During the period under review, a slight decrease in the number of civilian deaths and injuries was documented in comparison to 2018. [...] In the first // months of 20)9, some of these attacks affected schools and hospitals, hindering the provision of and access to education and health-care services. On 7 July, in Chazni city, Ghazni province, the Taliban detonated a truck bomb near the entrance of a National Directorate of Security compound located in a residential area, dose to three private schools. [...] The task force verified 70 incidents affecting health-care facilities and health- related personnel. Of these, 52 were attributed to anti-government elements, 17 to pro-government forces and one to both pro-government forces and anti-government elements. 27. https://www.ecoi.netZen/file/local/2024413/A_HRC_43_74_E.odf!

15 January 2020 / IDMC - Internal Displacement Monitoring Centre (formerly Global I DP Project) Afghanistan Report on displacement and return A different kind of pressure: The cumulative effects of displacement and return in Afghanistan (Special or Analytical Report, English) Afghan- istan 's national

policy on IDPs recognises that many “exist on the margins of society, unable to meet their basic needs for food, water, sanitation, housing, health care or education” 73 ‘WE WORRY THAT WINTER IS COMING’ Conditions in displacement Ghulam AH, 46, coming out of his makeshift home in Kabul. He and his family live in a makeshift tent in a subzero temperature. [...] Fifty-seven per cent of respondents described healthcare provision as bad or very bad, mainly because of too few doctors and too far to travel to the nearest facilities. [...] Nearly 2.8 million returnees and IDPs nationwide have to travel more than five kilometres for health services. 76 Around 4,000 hours of healthcare delivery were also lost and 335,000 consultations missed in 2018 as a result of attacks against health workers and facilities. 77 A similar proportion of respondents were dissatisfied with the education services available, with distances to the nearest [...] Nor are many potential beneficiaries aware of their rights and entitlements. 84 The national policy on IDPs emphasises documentation and registration, but displaced people’s lack of documents continues to undermine their access to assistance and services. 85 Those without a tazkira, or identity card, struggle in terms of education, employment, healthcare and loans. 86 Only 55 per cent of the survey <https://www.internal-displacement.org/sites/default/files/publications/documents/202001-afghanistan-cross-border-report.pdf>

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. Het middel is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarnaar verzoekers verwijzen in hun betoog, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verblijfsaanvraag, ingediend in functie van het medisch probleem van verzoekster, onontvankelijk is. Hierbij wordt aangegeven dat de verblijfsaanvraag niet vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift, opgesteld conform het model in de bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en er bovendien geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaard getuigschrift. De Raad ziet niet in waarom deze motivering vaag of gebrekkig zou zijn. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers kennis hebben van de motieven van deze beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseren. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° [...];

2° [...];

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid

[...]"

3.7. In casu werd de verblijfsaanvraag, ingediend in functie van de medische problematiek van verzoekster, onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag niet gepaard ging met een standaard medisch getuigschrift, opgesteld conform het model gepubliceerd in de bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en er bovendien geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaard getuigschrift.

3.8. De enkele overtuiging van verzoekers dat zij *“menen dat hun typeformulier wel conform de wet (art 9ter §1 van de vw) is”*, volstaat niet om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekers betogen voorts dat het typeformulier duidelijk staat opgesomd in de inventaris van hun verblijfsaanvraag, waarbij zij zich de vraag stellen welk belang zij zouden hebben bij het opsommen van de medische stukken, waaronder het typeformulier, in hun inventaris en deze vervolgens niet over te maken aan verweerder. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat uit een lezing van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoekers geen standaard medisch getuigschrift hebben overgemaakt ter ondersteuning van verzoeksters medische problematiek. Verzoekers verwijzen in hun uiteenzetting naar hun verblijfsaanvraag en de daarbij gevoegde stukken (overtuigingsstukken 3 en 4), doch de Raad kan enkel vaststellen dat deze stukken betrekking hebben op het minderjarig kind A.Y. Het *“certificat médical”*, evenals de twee medische verslagen, betreffen de aandoening van voormeld minderjarig kind. Ook het overtuigingsstuk 5 – een blad *“medische stukken die beveiligd worden door de Directe Uitzonderlijk Verblijf”*, dat zich ook in het administratief dossier bevindt – heeft betrekking op het kind A.Y. Verzoekers werpen ten slotte op, *“Uit de motivering van de arts - adviseur blijkt ook dat ze de medische stukken samen met de aanvraag ontvangen hebben.”* Echter heeft het advies van de arts-adviseur betrekking op de tweede bestreden beslissing, die werd getroffen n.a.v. de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, geënt op de aandoening van het minderjarig kind A.Y. Verzoekers kunnen zich dan ook niet op voormelde stukken baseren om hun betoog kracht bij te zetten dat de verblijfsaanvraag vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift, op naam van verzoekster S.M.

3.9. Waar verzoekers betogen dat verweerder zich niet overdreven formalistisch mag opstellen en dat het kan volstaan om de medische stukken later op te sturen, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers het standaard medisch getuigschrift, op naam van verzoekster S.M., alsnog op een later tijdstip en dit voor het treffen van de eerste bestreden beslissing hebben overgemaakt aan verweerder. Ook bij het verzoekschrift wordt daarvan geen bewijs overgemaakt, zelfs geen daadwerkelijk standaard medisch getuigschrift op naam van verzoekster S.M.

3.10. Wat betreft de verwijzing naar landeninformatie aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid is. Aangezien verweerder vaststelde dat de verblijfsaanvraag, voor wat betreft verzoekster S.M., overeenkomstig artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, diende verweerder geen medisch advies van een arts-adviseur in te winnen en diende er derhalve ook geen beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek te gebeuren. De verwijzing naar landeninformatie is dan ook niet dienstig.

3.11. De Raad kan slechts benadrukken dat, overeenkomstig de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, de aanvraag geënt op de aandoening van verzoekster, diende te zijn vergezeld van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet verder uitdrukkelijk in de sanctie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. De loutere vaststelling

dat het vereiste standaard medisch getuigschrift niet werd overgemaakt volstaat derhalve om toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de overige bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA